

פרק 64

פרקי בונוס #4, יקומים מקבילים נוספים

אם שעת השינה שלך חלפה לפני חמש שעות ואתה עדיין קורא, אולי כדאי שתלך לישון? הספר עדיין יהיה כאן מחר... אלא אם כן, אתה יודע, משהו לע יקרה לו ומחר בבוקר תתקל ב"שגיאה 404" ותישאר בלי כלום מלבד זיכרון חולף וחרטה נצחית על כך שלא נשאת ער והמשכת לקרוא כל עוד הייתה לך אפשרות. אבל היי, מה הסיכוי שזה יקרה?

סיפור זה מופץ באמצעות בלוגים, ציודים על ידי בל בפורומים, והוספה לרשימות; זכור, אם הקוראים לפניך לא היו מקדישים דקה לעשות זאת, אתה כנראה לא היית מוצא את הפאנפיק. אם זה לא מספיק כדי לגרום לך להפיץ את הסיפור, אז תן לי להוסיף, שאם לא תעזור להפיץ את הרציונליות הרמיוני תהיה עצובה. אתה לא רוצה שהיא תהיה עצובה, נכון?

אל תשכחו להיכנס לאתר LessWrong.com ולקרוא את השרשורים, הקיום האמיתי שיצירה זו היא רק צל שלו. אני ממליץ להתחיל עם השרשור שכותרתו *How to Actually Change Your Mind*.

ועכשיו, עם כל היקומים בבעלות היוצרים שלהם, אני מציג:

:OMAKE FILES # 4

הפאנפיקשנים הנוספים שיכולת לקרוא עכשיו

שר הרציונליות

פְּרִידוּ הביט בכל הפנים, אך הן לא היו מופנות אליו. כל המועצה ישבה בעיניים מושפלות, כאילו שקועה במחשבה עמוקה. חרדה גדולה נפלה עליו, כאילו הוא ממתין להכרזה על אבדון שאותו חזה מזמן וקיווה לשווא כי אולי אחרי הכל לא ידובר בו לעד. כמיהה עמוקה לנוח ולהישאר בשלווה לצדו של בִּילְבּוּ בְּרִיבְנֶדֶל מילאה את לבו. לבסוף במאמץ הוא דיבר, והתפלא למשמע מילותיו, כאילו איזה רצון אחר משתמש בקולו הקטן.

"איננו יכולים", אמר פְּרִידוּ. "אסור לנו. האין רואים אתם? זהו בדיוק מה שרצה האויב. כל זאת הוא חזה".

הפרצופים פנו אליו: הגִּמְדָּאִים בתמיהה, העֶלְפִּים במבט אפל; בנִי־הָאָדָם בחומרת סבר; וּאֶלְרֹנְד וּגְנֶדְלֶף במבט כה חד עד שפְּרִידוּ כמעט ולא עמד בכך. באותו הרגע, היה זה קשה שלא לאחוז בטבעת בידו, ועוד יותר קשה שלא לענוד אותה, לעמוד מולם פשוט כפְּרִידוּ.

"האינכם מערערים על כך?" אמר פְּרִידוּ, קולו רזה כמו הרוח, רועד כמו משבה. "בחרתם, מכל הדברים, לשלוח את הטבעת אל מוֹרְדֹר; האין עלינו לתהות כיצד הגענו למצב זה? מכל האפשרויות הניצבות בפנינו, לעשות את הדבר הבודד שהאויב שלנו רוצה ביותר? אולי על בקע הגזירה כבר הוצב משמר, כוח חזק דיו כדי להדוף את גְנֶדְלֶף, אֶלְרֹנְד וּגְלֹרְפִינְדֶל גם יחד, או שמא שרו של המקום קירר את הלבה אשר שם, תכנן אותה כך שתלכוד את הטבעת ויוכל פשוט להוציאה חוצה לאחר שנזרקה פנימה..." זיכרון של בהירות נוראה פקד את פְּרִידוּ, והבזק של שֹׁחַק שחור, ועלתה בו אז המחשבה כי בְּדִיוֹק כך יעשה האויב. רק שהמחשבה עלתה בו בלשון זו: כך היה משעשע אותי לעשות, לו התכוונתי לשלוט...

מבטים ספקניים הוחלפו במועצה; גליון, גימלי ובורומיר הביטו כעת בעלפיים בספקנות גדולה מבעבר, כאילו התעוררו מתוך חלום של מילים.

"האויב חכם עד־מאוד", אמר גַנְדֶּלְף, "ושוקל את כל הדברים בדייקנות במאזני רשעתו. אך אין בידו אמת־מידה מלבד התאוה, תאוות השלטון, ולפיה ישפוט כל לב. לא תעלה המחשבה בדעתו שעשוי מי להתנער ממנה, שאנו משזכינו בטבעת, נרצה בהשמדתה -"

"הוא כן יחשוב על כך!" הזדעק פְּרֹדוֹ. הוא התאמץ למצוא מילים, מנסה להבהיר דברים שפעם נראו ברורים ומובנים בשבילו, וכעת דהויים היו כמו שלג נמס. "אם האויב חשב שכל אויביו מונעים מתאוות השלטון לבדה - הוא היה מניח הנחה שגויה, שוב ושוב, ואת זאת היה רואה יוצר הטבעת, הוא היה יודע שהוא עושה טעות!" הידיים של פְּרֹדוֹ רעדו בתחנונים.

בורומיר זע, ספק רב חדר לקולו. "מדבר אתה הגונות על האויב", אמר בורומיר, "בתור אחד משונאיו."

פיו של פְּרֹדוֹ נפתח ונסגר במבוכה נואשת; כי פְּרֹדוֹ ידע, הוא ידע שהאיש משוגע, אבל הוא לא יכל לחשוב על שום דבר להגיד.

או אז דיבר בִּילְבוֹ, וקולו הטיל דממה על החדר כולו, אפילו על אֶלְרֹנְדִּי שעמד לדבר. "פְּרֹדוֹ צודק, חוששני, לחש ההוֹבִיטִי הזקן "זוכר אני, זוכר אני איך היה זה. לראות עם הראיה השחורה. זוכר אני. האויב יחשוב כי עלולים אנו להיות ללא יכולת לבטוח זה בזה, כי החלשים שבינינו יציעו להשמיד את הטבעת על מנת שהחזק לא יוכל להחזיק בה. יודע הוא שגם מי שאין טוב בליבו עלול להציע להשמיד את הטבעת, וכך להציג עצמו כטוב. והאויב לא יחשוב כי יהיה זה בלתי אפשרי שהחלטה כזו תתקבל על המועצה, האינכם מבינים? אין הוא סומך עלינו שנהיה חכמים." שִׁחוק חלוש בקע מגרונו של ההוֹבִיטִי העתיק. "ואפילו אם כך חשב - עדיין היה שומר על בקע הגזירה. זה יעלה לו אך מעט."

אז מבשרי רעות היו פניהם של העלפיים והחכמים; קמוט היה מצחו של אֶלְרֹנְדִּי, וגביניו החדים של גַנְדֶּלְף חרשו קמטים.

פְּרֹדוֹ הביט בכולם, מרגיש פראות פוקדת אותו, ייאוש; וכאשר ליבו נחלש, העיב צל על חזונו, חושך והיסוס. מתוך הצל ראה פְּרֹדוֹ את גַנְדֶּלְף, ואת כוחו של האשף שהתגלה כחולשה, וחכמתו כטיפשות. כיוון שפְּרֹדוֹ ידע, כפי שנדמה היה כי הטבעת גוררת ומכבידה על חזהו, שגַנְדֶּלְף לא חשב כלל על ההיסטוריה והידע, כאשר הקוסם דיבר כיצד האויב לא יבין שום תשוקה שתשמור כוח; שגַנְדֶּלְף לא זכר כיצד הפיל סְאורֹן והשחית את אנשי נומנור בימי תהילתם. בדיוק כפי שלא עלה בדעת גַנְדֶּלְף שהאויב עשוי ללמוד להבין את אויבי הרצון הטוב על ידי הסתכלות...

מבטו של פְּרֹדוֹ נשלח אל אֶלְרֹנְדִּי, אך שום תקווה לא הייתה שם, אין תשובה ואין הצלה בחזון הצללים; היה זה אֶלְרֹנְדִּי שנתן לִיסִילְדוֹר ללכת, נושא את הטבעת מן בקע הגזירה, שם היה עליה להיהרס, במחיר כל המלחמה הזאת. לא למען יִסִילְדוֹר עצמו, לא בגלל הידידות, כי הטבעת הרגה את יִסִילְדוֹר בסופו של דבר, וגורלות גרועים בהרבה יכלו ללכת אחריו. אבל האבדון אשר נבע ממעשהו של יִסִילְדוֹר היה נראה אז לא ודאי לאֶלְרֹנְדִּי, לא ודאי ומרוחק בזמן; ובכל זאת המחיר שהיה נגבה מאֶלְרֹנְדִּי עצמו בהכאת אחורי ראשו של יִסִילְדוֹר בגולת הניצב של חרבו, היה ודאי יותר, וקרוב יותר...

כמתוך ייאוש, פנה פְּרִידוֹ להביט באָרְגָּוֶן, איש מזג האוויר אשר היה לבוש בבגדי המסע השחוקים שלו עבור המועצה הזאת, היורש למלכים שדברו ברפות להוֹבִיטִים. אך נראה היה שחזיונו של פְּרִידוֹ מוכפל, ובמראה הצללים השני פְּרִידוֹ רואה אדם שבילה יותר מדי בנעוריו בקרב עֲלָפִים, שלומדים ללבוש בגדים צנועים מוכתמים בין הזהב והתכשיטים, בידיעה שלא יוכל להתאים חוכמה לחוכמתם, ומקווה הוא לנצח אותם באופן שהם לא יחקו...

לפי ראות הטבעת, אשר היתה ראייתו של יוצר הטבעת עצמו, כל הדברים האצילים נמוגים לתחבולות ושקרים, עולם של אפרוריות וחשיכה ללא כל אור. הם לא בחרו בידועין, גִּנְדֵּלְף או אֶלְרוֹנְד או אָרְגוֹן; הדחפים באו מן החלקים המוסתרים האפלים של עצמם, מעמקי הסוד השחורים שבו טבעת שניתנה של פְּרִידוֹ. האם הם יכלו להתחכם בצל, כאשר הם לא יכלו להבין אפילו את האני שלהם, או הכוחות המניעים אותם?

"פְּרִידוֹ!" עלתה לחישה חדה בקולו של בִּילְבּוֹ, פְּרִידוֹ חזר לעצמו, ועצר בידו המושטת לעבר המקום שבו הטבעת מונחת על לוח לבו, תלויה מהשרשרת שלה, נגרת כאבן עצומה סביב צווארו.

מושיט יד לאחוז בטבעת בה טמונות כל התשובות.

"איך יכולת לשאת את הדבר הזה?" לחש פְּרִידוֹ לִבִּילְבּוֹ, כאילו שניהם היו הנשמות היחידות בחדר, אף שהמועצה כולה התבוננה בם. "במשך שנים? אין אני יכול לדמיין זאת."

"שמרתי אותה נעולה בחדר שאליו רק לגִּנְדֵּלְף היה המפתח," אמר דודו, "וכאשר התחלתי לדמיין דרכים לפתוח אותו, נזכרתי בגולום."

רעד חלף בפְּרִידוֹ, זוכר את הסיפורים. הזוועה להרי הערפל, חושב, חושב תמיד בחושך; שולט באוֹרְקִים מתוך הצללים וממלא את המנהרות במלכודות; אבל עבור בִּילְבּוֹ עונד את הטבעת בפעם הראשונה לא גמד אחד היה נשאר בחיים. ועכשיו, לְגוֹלְס הַעֲלָף אמר להם, גולום ויתר על שליחת סוכניו נגד הפלך, אזר סוף סוף את האומץ לעזוב ההרים שלו ולחפש את הטבעת עצמה. היה זה גולום, איתו פְּרִידוֹ יחלוק את אותו הגורל – אם הטבעת לא תושמד.

רק שלא הייתה להם שום דרך להשמיד את הטבעת.

הצל הזה חזה מראש כל מהלך שהם יכולים לעשות. כמעט – פְּרִידוֹ עדיין לא הצליח לדמיין איך זה נעשה, איך הצל סידר דבר כזה – כמעט תמרן את המועצה לשלוח את הטבעת ישר לתוך מוֹרְדוֹר רק עם שומר זעיר שהוצב עליה, כפי שהם היו עושים אם פְּרִידוֹ וּבִילְבּוֹ לא היו שם.

ומאחר שנבחרה האפשרות שהייתה בבירור המהירה מכל התבוסות האפשריות, השאלה היחידה שנותרה היתה כמה זמן ייקח להפסיד. גִּנְדֵּלְף השתהה זמן רב מדי, התמהמה זמן רב מדי מכדי להתחיל במסע הזה. היה זה יכול להיות כה קל, לו רק בִּילְבּוֹ יצא לפני שמונים שנה, לו רק נאמר לִבִּילְבּוֹ במה גִּנְדֵּלְף כבר חשד, ולו רק ליבו של גִּנְדֵּלְף לא היה נרתע בשקט הרחק מהמבוכה שבסיכויי לטעות...

ידו של פְּרִידוֹ התעוותה על חזהו; ללא מחשבה, אצבעותיו החלו לעלות שוב לעבר המשקל האדיר של השרשרת עליה תלויה הטבעת.

כל מה שהיה צריך לעשות הוא לענוד את הטבעת.

רק זאת, והכל יתברר לו, פעם נוספת האיטיות והעכירות יעזבו את מחשבותיו, כל האפשרויות והעתידות יהיו שקופים בפניו, הוא יראה דרך התוכניות של הצל ויוכל לתכנן נגד זה שאין לעמוד בפניו -

- והוא לעולם לא יוכל להוריד את הטבעת, לא שוב, לא על ידי שום רצון שייוותר לו. כל שנותר לו מאותם רגעים היה אך זכרונות עמומים, אבל הוא ידע שזה הרגיש כמו למות, לאפשר לכל מגדלי המחשבה שלו לקרוס ולהיות רק פְּרִידוּ פעם נוספת. זה הרגיש כמו למות, הוא זכר הרבה ממה שקרה בפסגת הרוחות גם אם זכר זאת קצת אחרת. ואם הוא יענוד את הטבעת שוב, מוטב יהיה למות איתה בעודה על אצבעו, לשים קץ לחייו בעודו עצמו; פְּרִידוּ ידע שהוא אינו יכול לעמוד מול ההשפעות של ענידת הטבעת בפעם השנית, ולא לאחריה כאשר הבהירות בלתי המוגבלת אבדה לו...

פְּרִידוּ הסתכל סביב על המועצה, על המועצה הלבנה חסרת האונים התועה ללא הנהגה, והוא ידע שאין הם יכולים להביס את הצל בכוחות העומדים לרשותם.

"אענוד אותה פעם אחת אחרונה," אמר פְּרִידוּ, קולו נשבר ונכשל, כפי שידע מתחילה שיגיד בסופו של דבר, "בפעם האחרונה כדי למצוא את התשובה עבור המועצה הזאת, אז יהיו הוֹבִיטִים אחרים."

"לא!" נצטעק קולו של סָם, ההוֹבִיט האחר החל להסתער קדימה מהמקום שבו התחבא; פְּרִידוּ, עם תנועה מהירה ומדויקת כמו נזגול, הוציא את הטבעת מתחת לחולצתו; ואיכשהו בִּילְבוּ כבר עמד שם וכבר דחף את אצבעו דרכה.

הכול קרה עוד לפני שמטו של גַּנְדֶּלְף יכל להצביע, לפני שֶאָרְגוֹן יכל ליישר את שברי חרבו; הגִּמְדָּאִים צעקו בהלם, והעֶלְפִים נחרדו.

"כמובן," אמר קולו של בִּילְבוּ, בעוד פְּרִידוּ החל לבכות, "אני רואה זאת עכשיו, אני מבין הכל לבסוף. הקשיבו, הקשיבו ומהר, הנה מה שעליכם לעשות -"

המכשפה וארון הבגדים

בעין ביקורתית, פיטר התבונן בקנטאורים החונים ובקשתות שלהם, בונים בפגיונות הארוכים שלהם, דוברים מדברים בעלי שריון קשקשים. במסגרת תפקידו היה פיטר האחראי, כי הוא היה אחד הבנים המיתולוגיים של אדם והכריז על עצמו כמלך העליון של נרניה; אבל האמת היא שהוא באמת לא ידע הרבה על מאהלים, נשק, וסיורי שומרים. בסופו של דבר כל מה שהוא יכול לראות היה כי כולם נראו גאים ובטוחים, ופיטר קיווה שהם צדקו; כי אם יכולתאמה לא יכול להאמין באנשיך שלך, כולתאמה לא יכול להאמין לאף אחד.

"הם מפחידים אותי, אם הייתי צריך להילחם בהם," פיטר אמר לבסוף, "אבל איני יודע אם זאת יספיקו כדי לנצח אותה."

"האין אתה חושב שהאריה המסתורי יופיע ויסייע לנו?" אמרה לוסי. קולה היה שקט מאוד, כך שאף יצור מהיצורים שסביבם לא ישמע. "זה יהיה באמת נחמד מצדו, אתה לא חושב, במקום פשוט לתת לאנשים לחשוב שהוא הכניס אותנו אחראי?"

סוזן הנידה בראשה, מהדקת את אשפת החצים הקסומה לגבה. "אם באמת היה מישהו כזה," אמרה סוזן, "הוא לא היה נותן למכשפה הלבנה לכסות את הקרקע בחורף במשך מאה שנים, לא כך?" "חלמתי חלום מוזר ביותר," אמרה לוסי, קולה אפילו שקט יותר, "בחלומי לא היינו צריכים לארגן את כל היצורים או לשכנע אותם להילחם, פשוט נכנסנו למקום הזה והאריה האדיר כבר היה כאן, עם כל צבאותיו והלך והציל את אדמונד, לאחר מכן רכבנו לצדו לקרב הנורא הזה שבו הוא הרג את המכשפה הלבנה ... "

"האם לחלום יש מוסר השכל?" שאל פיטר.

"איני יודעת," אמרה לוסי, מצמצת ונבוכה במקצת "בחלום הכול נראה חסר טעם איכשהו."

"אני חושבת שאולי נרניה ניסתה להגיד לך," אמרה סוזן, "או אולי היה זה רק החלומות שלך שמנסה לומר לך, שאם באמת היה אריה כזה, לא יהיה שום צורך בנו."

הפוני הקטן שלי – חברות היא מדע

"פריפז, שסיפרה לי בכנותי טעיתי, מייצגת את יסוד ה... יושרה!" קרן קסם נצנוץ הרימה את ראשה עוד יותר, רעמתה נושבת כרוח על השמיים הכהים הסובבים את צווארה. "ביישנית, שהתקרבה אל המנטיקור כדי למצוא את הקוץ בכף רגלו, מייצגת את יסוד ה... חקירה! פינקי פאי, שהבינה כי הפרצופים המגעילים היו רק עצים, מבטא את יסוד... גיבוש ההשערות החלופיות! זוהר, אשר פתר את הבעיה של נחש הים מייצג את יסוד ה... יצירתיות! קשת בענן, שראתה מבעד להצעת שווא של משאת נפשה, מייצג את יסוד ה... ניתוח! מארי-סוזן, אשר גרמה לנו לשכנע אותה כי אנחנו צדקנו לפני שהיא הסכימה לבוא למסע שלנו, מייצגת את היסוד של... ביקורת העמיתים! וכאשר אלו מוצתים מניצוץ הסקרנות השוכן בלב של כולנו, הם יוצרים את היסוד השביעי -! האלמנט של מדעי -"

פיצוץ הכוח שהתפרץ לקראתם היה כרוח של לילה ללא ירח, זה תפס את מארי סוזן לפני שהפוני מצמצה אפילו, והיא נעלמה בלי להשאיר עקבות לפני שמישהו מהם הספיק להירתע בהלם.

מהדבר החשוך שעמד במרכז הבמה שבה היסודות התנפצו, מן המתווה שחור החלל שבקושי ניתן היה לזהות כסוס, נשמע קול שבאילו עקף את אוזניהם, שורף כמו אש קרה, נשמע ישירות במוח של כל פוני ששמע:

האם אתם באמת מצפים ממני ממני פשוט לעמוד שם ולתת לכם לסיים?

קרן קסם נצנוץ בהתה בחלל שבו מארי סוזן הייתה, שבו לא נשאר שמץ של חד-הקרן. היא - היא פשוט - היא - באחורי תודעתה, חסרות קול,, היא הייתה מודעת לכך שזוהר צורחת.

זו לא הייתה התפוררות, אמר קולה של סוסת הירח. שלחתי אותה למקום אחר.

הצעקה של זוהר עצרה בפתאומיות.

קרן קסם נצנוץ התחשק הצעקה שלה היה רק בתחילתו. שֶׁבַע. נדרשו שבעה סוסי פוני להשתמש באלמנטים החקירה. כולם ידע שלא משנה כמה כנה, חוקר, ספקן, יצירתי, אנליטי, או סקרן היית, מה באמת עשה עבודת המדע שלך היה בעת פרסום התוצאות שלך בעיתון יוקרתי. כולם ידעו. הייתכן שיש יותר מאחד אלמנט של

ביקורת עמיתים בכל פעם - כמה זמן יידרש כדי למצוא עוד אחד - והסיוט לא פשוט לעמוד שם ולתת להם לעשות את זה -

"איפה?" צעקה קשת בענן. "איפה שמת אותה?"

שמתי את הפוני הקטנה באותו מקום שכלאתי את אחותי הפתטית שלה, בלב השמש הפתטית שלה.

"היא תמות!" בכתה ביישנית, בוהה בסוסת הירח באימה. "זה חם מדי, היא תשרף!"

הו, אל תדאגו. כוחה של סוסת הירח מקיף את החברה הקטנה שלך, שומר עליה בטוחה וקרירה, מקיים אותה ללא צורך במזון או משקה. היא תסבול מלא יותר מאשר שעמום...

קווי המתאר שחורי החלל של סוסת הירח ירדו מן הבמה, היא הלכה לאט, בהתרסה, אל מול ששת סוסי הפוני הנותרים.

... כל עוד הכח של סוסת הירח לא נשבר. בגלל איזושהי תכנית גיבוי שאחותי התחילה, למשל, ועשויה להיות ידועה לכן. במקרה הזה היא תתאדה מייד. כמה מקסים, חברות. זה מכשיר נפלא לסחיטה. הקפידו לשמור בביטחה על יסודות החקירה. אתן לא תרצו שמישהו אחר ישתמש בהם עליי, לא ככה?

"לא," לחשה קרן קסם נצנוץ, כשהזוועה החלה להתחוויר לה.

ואז תחושה זוחלת בכל רחבי עורה, כאשר סוסת הירח חלפה על פנייה, ואת העצמה הקטלנית מוברשת שלה עם הליטוף הקר שלה.

עכשיו, אם תסלח לי, סוסי פוני קטנים שלי, יש לי לילה נצחי לשלוט.

כפר הצלילות הנסתר

"בהתחשב בכוח החישוב הנדרש כדי להפעיל יותר ממאה כפילי צל," אוצ'יהא הגאון אמר בנימתו האדישה. "זוהי טעות של רציונליות, סאקורה, לומר 'מזל' ולחשוב שכך תוכלי להסביר הכל. 'מזל' הוא פשוט שם שנותנים לנתונים שמתעלמים מהם."

"אבל זה חייב להיות מזל!" סאקורה צעקה. במאמץ רב היא השקיטה את קולה לכדי הדיוק הזהיר הצפוי מנינג'ה רציונליות; לא יעזור אם הבחור שהיא דלוקה עליו יחשוב שהיא טיפשה. "כמו שאמרת, כוח החישוב נדרש לממש יותר ממאה כפילי צל הוא פשוט אבסורד. אנחנו מדברים על רמה של סופר-אינטליגנציה דגולה. נארוטו הוא התלמיד הכי גרוע בכיתה שלנו. הוא אפילו לא חכם ברמת גנין, שלא לדבר על סופר-אינטליגנציה!"

עיניו של אוצ'יהא נצצו, כמעט כאילו הוא הפעיל שארינגן שלו. "נארוטו יכול ליצור מאה שיבוטים הפועלים עצמאית. הוא חייב את כוח המוח גלם. אבל, בנסיבות רגילות, משהו שמונע ממנו מלהשתמש עוצמה חישובית זה ביעילות.. כאילו המוח שלו במלחמה בתוך עצמו? עכשיו יש לנו סיבה מאמינים כי נארוטו הוא בדרך כלשהי מחובר סופר-אינטליגנציה, וכג'נין שסיים את לימודיו לאחרונה, כמונו, הוא בן חמש עשרה. מה קרה לפני חמש עשרה שנים, סאקורה?"

לקח לסוקרה רגע להבין, לזכור, ולאחר מכן היא הבינה.

ההתקפה של שד השועל הקיובי.

היה היה יצור-לבן קטן עם אוזניים גדולות וזנב גדול ועיניים אדומות קטנות ובוהקות. זה לא היה חזק יותר משועל רגיל, הוא לא ש'אש או ירה לייזר מעיניו, זה לא היה כל צ'אקרה ולא קסם מכל סוג שהוא, אבל המודיעין שלה נגמר תשעה אלף מזו של בן אדם.

מאה נהרגו, חצי הבניינים הרוסים, כמעט כל הכפר של העלה הושמד.

"אתה חושב שקיוביי נמצא בתוך נארוטו?" סאקורה אמרה. כעבור רגע, מוחה אוטומטית המשיך למלא את ההשלכות הברורות של התאוריה. "וסכסוך בין שני הקיומים שלהם ולכן גורם לו לתנהג כמו אידיוט ולקשקש חצי מהזמן, אבל ינותן לו את היכולות לשוט במאה כפילי צל הא. זה הופך ... הרבה חוש ... בעצם ..."

סאסקה נתן לה את הנהון קצר, בוז של מישהו שאכן הבנתי את כל הסיפור הזה על דעת עצמו, בלי שאף אחד אחר צורך לדובב אותו.

"אנ ... אמר סאקורה. רק שנים של תרגילי שפיות מתועלות פאניקת הצרחות המלאה שלה לתוך אפשרויות מדיניות שימושיות פרגמטי. "אנחנו לא צריכים ... לספר למישהו על זה? כמו, מתישהו בחמש השניות הבאות?"

"המבוגרים כבר יודעים", סאסקה אמר רגש. "זהו ההסבר הברור לטיפול שלהם של נארוטו. לא, השאלה האמיתית היא איך זה משתלב ההתחכמות של Uchiha ..."

"אני לא רואה איך זה משתלב בכלל -" החל סאקורה.

"זה חייב להתאים!" גוון של רגש מטורף הבהב בקולו של סאסקה. "שאלתי את האיש הזה למה הוא עשה את זה, והוא אמר לי שכאשר ידעתי את התשובה לשאלה הזאת, זה יסביר הכל! הרי זה חייב להיות גם חלק של מה זה להיות סביר!"

סאקורה נאנח לעצמה. ההשערה האישית שלה הייתה כי איטצי ניסה להכניס את אחיו לפרוניה קלינית "יו, ילדים", אמר הקול של סנסאי הרציונליות שלהם מן האוזניות הרדיו שלהם. "יש כפר הגל מנסה לבנות גשר, וזה ממשיך לרדת למטה בלי שום סיבה שכל אחד יכול להבין. היפגש בשערים בצרהיים. הגיע זמן למשימת ניתוח C המתחרה הראשונה שלך."

(זה נתן השראה עכשיו fanfiction המורחבת, _Lighting במעלה Dark_ ידי Velorien).

תרגום נוסף

בהתחשב בכוח החישוב הנדרש כדי להפעיל יותר ממאה שיבוטי צל, "אמר האוצ'יהא הגאון בנימה מאוכזבת. "זוהי טעות של רציונליות, סאקורה, לומר 'מזל' ולחשוב שזה נחשב כהסבר. 'מזל' הוא פשוט שם שאדם נותן לנתונים שמהם הוא מתעלם."

"אבל זה חייב להיות טעות!" סאקורה צעקה. במאמץ רב היא השקיטה את קולה לתוך הדיוק הזהיר הנדרש מנינג'ת רצינוניות; אין שום תועלת בלגרום לקראש שלה לחשוב שהיא טיפשה. "כמו שאמרת, כוח החישוב שנדרש בבדי להשתמש ביותר ממאה שיבוטי צל זה פשוט אבסורד. אנחנו מדברים ברמה של סופר-אינטליגנציה גדולה. נארוטו הוא התלמיד הכי גרוע בכיתה. הוא אפילו לא חכם ברמת גנין, שלא לדבר על סופר-אינטליגנציה!"

עיניו של אוציהא נצצו, כמעט כאילו הוא הפעיל את השארינגן שלו. "נארוטו יכול ליצור מאה שיבוטים עצמאיים ופעילים. חייב להיות לו את כוח המוח הגולמי. אבל, בנסיבות רגילות, משהו שמונע ממנו מלהשתמש בעוצמה חישובית זו ביעילות... אולי המוח שלו במלחמה בתוך עצמו? עכשיו יש לנו סיבה להאמין שנארוטו מחובר בדרך כלשהי לסופר-אינטליגנציה, ובתור ג'נין שסיים את לימודיו רק לאחרונה, הוא בן חמש עשרה בדיוק כמונו. מה קרה לפני חמש עשרה שנים, סאקורה?"

לקח לסוקרה רגע להפנים, להיזכר, ולאחר מכן היא הבינה.

ההתקפה של שד השועל בעל תשעת המוחות, קיוביי.

הוא היה יצור לבן כעצם קטן עם אוזניים גדולות וזנב גדול ועיניים אדומות קטנות ובוהקות. הוא לא היה חזק יותר משועל רגיל, הוא לא נשף אש או ירה לייזר מעיניו, לא היה לו שום צ'אקרה ולא קסם מכל סוג שהוא, אבל האינטליגנציה שלו היתה יותר מ-9000 פעמים מזו של בן אדם.

מאות נהרגו, חצי מהבניינים נהרסו, כמעט כל הכפר של ביסוגקור הושמד.

"אתה חושב שקיוביי מתחבא בתוך נארוטו?" סאקורה אמרה. כעבור רגע, מוחה אוטומטית המשיך להשלים את ההשלכות הברורות של התאוריה. "והתוכנה מתגשת בין שני הקיומים שלהם ולכן גורת לו להתנהג כמו אידיוט ולקשקש חצי מהזמן, אבל גם נותנת לו את היכולות לשלוט במאה כפילי צל. הא. נשמע דיי הגיוני בעצם..."

סאסקה נתן לה את הנהון קצר, בוז של משהו שכבר הבין את כל הסיפור הזה בעצמו, בלי שמישהו יצטרך להסביר את זה לו.

"אנו..." אמרה סאקורה. רק שנים של תרגילי שפיות תיעלו את פאניקת הצרחות שלה לאפשרויות פרקטיות. "אנחנו לא צריכים... לספר למישהו על זה? כאילו, מתישהו בחמש השניות הקרובות?"

"המבוגרים כבר יודעים," סאסקה אמר ללא רגש. "זהו ההסבר הברור לטיפול שלהם של בנארוטו. לא, השאלה האמיתית היא איך משתמשים בזה כדי להערים על. אוציהא..."

"אני לא רואה איך זה מסתדר בכלל -" החלה סאקורה.

"זה חייב להתאים!" ניצוץ של טירוף נשמע בקולו של סאסקה. "שאלתי את האיש למה הוא עשה את זה, והוא אמר לי שבאשר אדע את התשובה לשאלה הזאת, זה יסביר הכל! הרי זה חייב להיות גם בן חלק ממה שיש להסביר!"

סאקורה נאנח לעצמה. ההשערה האישית שלה הייתה כי איטצי ניסה להכניס את אחיו לפרוניה קלינית

"יו, ילדים," אמר הקול של סנסאי הרציונליות שלהם מן אוזניות הרדיו שלהם. "אחד הכפרים בגל מנסה לבנות גשר, והוא ממשיך להתמוטט בלי שום סיבה שמישהו יכול להבין. פגישה בשערים בצהריים. הגיע זמן למשימת ניתוח דרגה ג הראשונה שלכם."

(זה נתן השראה לפאנפיק מורחב, *Lighting Up the Dark by Velorien*.)

שרשראות ארדש לפי

"איך יכולת לעשות את זה, אניטה?" אמר ריצ'רד, קולו חזק מאוד. "איך אתה יכול ומחבר שותף נייר עם ז'אן-קלוד? אנחנו חוקרים את הזומבים, לא כותבים איתם מאמרים!"

"ומה איתך?" ירקתי. "אתה במשותף נייר עם סילבי! זה בסדר בשבילך להיות פורה אבל לא אני?"

"אני ראש המכון שלה," ריצ'רד נהם. יכולתי להרגיש את גלי המדע מקרינים אותו; הוא כעס. "אני צריך לעבוד עם סילבי, זה לא אומר כלום! חשבתי המחקר שלנו היה מיוחד, אניטה!"

"זהו," אמרתי, מרגיש חסר אונים על חוסר היכולת שלי להסביר דברים ריצ'רד. הוא לא הבין את הריגוש של להיות איש אשכולות, עולמות חדשים נפתחו תלוי בי. "לא הייתי שותף המחקר שלנו עם מישהו –"

"אבל אתה רוצה," אמר ריצ'רד.

לא אמרתי כלום, אבל ידעתי את המבט על הפנים שלי אמר הכל.

"אלוהים, אניטה, השתנית," אמר ריצ'רד. הוא נראה וצנח על עצמו. "האם אתה מבין כי מפלצות מתבדחים על מספרים בלייק, עכשיו אני היה אמור להיות השותף שלך בכל דבר, ועכשיו –? אני סתם עוד זאב עם מספר בלייק 1."

תרגום נוסף

ארדש בשרשראות

"איך יכולת לעשות זאת, אניטה?" אמר ריצ'רד, קולו חזק מאוד. "איך יכולת להיות לכתוב מאמר ביחד עם ז'אן-קלוד? חוקרים את הזומבים, כותבים איתם מאמרים משותפים!"

"ומה איתך?" ירקתי. "אתה כתבת מאמר עם סילבי! זה בסדר שאתה תהיה פורה, אבל לא אני?"

"אני ראש המכון שלה, ריצ'רד נהם. יכולתי להרגיש את גלי המדע קורנים ממנו; הוא כעס. "אני חייב לעבוד עם סילבי, זה לא אומר כלום! חשבתי שהמחקר שלנו מיוחד, אניטה!"

"הוא מיוחד, אמרתי, מרגישה חסר אונים על חוסר היכולת שלי להסביר דברים לריצ'רד. הוא לא הבין את הריגוש של להיות איש אשכולות, את העולמות החדשים שנפתחו לי. "לא הייתי משתפת את המחקר שלנו עם מישהו -"

"אבל רצית, אמר ריצ'רד.

לא אמרתי כלום, אבל ידעתי את המבט על הפנים שלי אמר הכל.

"אלוהים, אניטה, השתנית, אמר ריצ'רד. הוא נראה וצנח על עצמו. "האם את מבינה שהמפלצות מתבדחות עכשיו על מספרי בלייק? הייתי השותף שלך בכל דבר, ועכשיו -? אני סתם עוד אדם-זאב עם מספר בלייק 1."

THUNDERSMARTS

"נמאס לי מזה" צעק Liono. "נמאס לעשות את זה כל שבוע! המין שלנו היה מסוגל נסיעות הבינכוכבי, Panthro, אני מכיר את כמויות האנרגיה מעורבת! אין דרך שאתה לא יכול לבנות Nuke או לנווט אסטרואיד או איכשהו לפוצץ כי הולכת חיים הפירמידה של אידיוט!"

תרגום נוסף

"נמאס לי מזה" צעק ליונו. "נמאס לעשות את זה כל שבוע מחדש! המין שלנו היה מסוגל למסע בינכוכבי, פנת'רו, אני יודע מה כמויות האנרגיה שנדרשת! אין מצב שאתה לא יכול לבנות נשק אטומי או לנווט אסטרואיד או איכשהו לפוצץ פירמידת הנצח של האידיוט הזה!"

הי-מן ושליטי הרציונליות

"ידע סודי מדהים התגלה לי ביום החזקתי באוויר ספר הקסמים שלי ואמרתי: על ידי הכח של משפט בייס!"

הגורל/לילה שפוי

FATE/SANE NIGHT

אני הליבה של המחשבות שלי
אמונה היא הגוף שלי

והבחירה היא הדם שלי
הפכתי והפכתי יותר מאלף פסקי דין
מבלי לפחד מהפסד
ומבלי לצפות לתמורה
עמדתי בכאב לשנות את דעתי פעמים רבות
מחכים לבואה של האמת.
זהו נתיב לא בטוח אחד.
כל חיי היו...
עבודות בייס ללא הגבלה!

שם הרציונליות

נער עשרה הבן אשר ביום מן הימים יהפוך לאגדה - קוטל הדרקונים, רוצח המלכים - אבל היה מחשבה אחת על דעתו, כשהתקרב מצנפת המיון להיכנס לחדר העבודה של תעלומות.

בכל מקום חוץ מרייבנקלו בכל מקום חוץ מרייבנקלו הו בבקשה רק לא רייבנקלו ...

אבל לא לפני כן את שוליו של מכשיר felted העתיק החליק על מצחו -

"רייבנקלו!"

כפי שעולה מהטבלה מקושטת בכחול החלו למחוא לו כפיים, כשהתקרב השולחן אימה שבו יבלה את שבע השנים הבאות, קוותה כבר התכווץ מבפנים, מחכה בלתי נמנע; ו... הבלתי נמנע קרה כמעט בבת אחת, בדיוק כפי שחשש, לפני שאפילו הייתה לו הזדמנות לשבת כמו שצריך.

"אז!" נער מבוגר אמר עם הבעה של אושר של מישהו חשב על משהו חכם נורא. "Kvothe the Raven, הא?"

תרגום נוסף

הנער בן האחת עשרה אשר ביום מן הימים יהפוך לאגדה - קוטל הדרקונים, רוצח המלכים - התקרב למצנפת המיון כדי ללמוד את סודות הקסם והמסתורין, כאשר בליבו רק מחשבה אחת.

רק לא רייבנקלו, כל דבר רק לא רייבנקלו, הו בבקשה רק לא רייבנקלו ...

אבל עוד לפני ששוליו של מכשיר החישה העתיק החליק על מצחו -

"רייבנקלו!"

מהשולחן המקושט בכחול החלו למחוא לו כפיים, כשהתקרב אל השולחן הנורא שבו יבלה את שבע השנים הבאות, קוותה כבר התכווץ מבפנים, מחכה לבלתי נמנע; ו... הבלתי נמנע קרה כמעט מייד, בדיוק כפי שחשש, לפני שאפילו הייתה לו הזדמנות לשבת כמו שצריך.

"אז!" נער מבוגר אמר עם הבעה של אושר של מישהו חשב על משהו חכם נורא.
"Quoth the raven, הא?"

TENGEN TOPPA GURREN RATIONALITY 4oK

יש לי סיפור מופלא באמת עבור הקרוסאובר הזה זה אשר המרווח הזה הוא צר מלהכיל.

TWILIGHT התועלתנית

(הערה: נכתב אחרי ששמעתי ש־Alicorn כותב פאנפיק על דמדומים, אבל לפני שקראתי את *Luminosity* – זה ברור אם אתה אחד מאיתנו.)

"אדוארד", אמר איזבלה ברוך. היא הושיטה את ידה וליטפה את הלחי הקרה, הנוצצת, שלו. "אתה לא צריך להגן עליי מפני דבר. פרטתי את כל היתרונות וכל החסרונות, שהוקצה להם משקל יחסי עקבי, וזה פשוט מאוד ברור כי היתרונות של להיות ערפד גוברים על החסרונות."

"בלה", אמר אדוארד, ובלע נואש. "בלה –"

"אלמוות. בריאות מושלמת. התעוררות כוחות נפשיים. קל מספיק לשרוד על דם בעלי חיים ברגע שאתה עושה את זה. גם היופי, אדוארד, ישנם אנשים המוכנים למסור את חייהם בשביל יופי, ואל תעז לקרוא להם רדודים עד שתנסה להיות מכוער. האם אתה חושב שאני מפחדת מהמילה 'ערפד'? נמאס לי אילוצי deontological השרירותיים שלך, אדוארד. המין האנושי כולו צריך להיות על הכיף שלך, ואנשים מתים באלפים אפילו בעוד אתם מהססים."

האקדח בידה של אהובתו קר על מצחו. זה לא יהרוג אותו, אבל זה ישבית אותו למשך פרק זמן סביר –

יסמין והמנורה

פניו של אלאדין היו עגמומיות, אך נחושות, כאשר נער האשפתות שנטבעה שילח את היצור הכחול של כוח קוסמי בפעם האחרונה, מוכן להשאיר מאחור את העושר ואת התקווה מהם טעם כה מעט למען חברו. "ג'יני, אני מבקש את המשאלה השלישית שלי. אני מבקש שתהיה –"

הנסיכה יסמין, שבהתה בזה בפה פעור, ולא ממש האמינה למראה עיניה, רק בקושי הצליחה להתגבר על

השיתוק שלה ומשכה את המנורה מתוך ידו של הילד לפני שהספיק לסיים את המשפט הקטלני.

"סליחה," אמרה יסמין. "אלאדין, יקירי, אתה חמוד אבל אתה אידיוט, אתה יודע את זה? לא שמת לב איך פעם ג'אפר הניח את ידיו על המנורה הזו, הוא קיבל שלוש משאלות משלו - אה, לא חשוב. ג'יני, הלוואי שכולם תמיד יהיו צעירים ובריאים, הלוואי שאף אחד לא יצטרך למות אי פעם אם הוא לא רוצה, והלוואי שמנת המשכל של כולם תעלה בהדרגה בשיעור של נקודת IQ אחת בשנה." היא השליכה את המנורה בחזרה אלאדין. "תחזור למה שעשית."

תרגום נוסף

כמו ילד הרחוב שטבוע בו, פניו של אלאדין היו עגמומיות, אך נחושות, פנה אל הישות הכחולה בעלת הכוחות הקוסמיים בפעם אחרונה, מוכן להשאיר מאחור את העושר והתקווה, שאותם הוא טעם אך לרגע קט, למען חברו.

"ג'יני, למשאלה השלישית אני מבקש שתהיה -."

הנסיכה יסמין, שבהתה בו בפה פעור, ולא ממש האמינה למראה עיניה, רק בקושי הצליח להתגבר על השיתוק שלה ומשכה את המנורה מידו של הילד לפני שהספיק לסיים את המשפט הקטלני.

"סליחה," אמרה יסמין. "אלאדין, יקירי, אתה חמוד אבל אתה אידיוט, אתה יודע את זה? לא שמת לב איך פעם ג'אפר הניח את ידיו על המנורה הזו, הוא קיבל שלוש משאלות משלו - אה, לא חשוב. ג'יני, הלוואי שכולם תמיד יהיו צעירים ובריאים, הלוואי שאף אחד לא יצטרך למות אי פעם אם הוא לא רוצה, והלוואי שמנת המשכל של כולם תעלה בהדרגה בשיעור של נקודת IQ אחת בשנה." היא השליכה את המנורה בחזרה אלאדין. "תחזור למה שעשית."

המלט הרציונליסט

(שנתרמו על ידי Histocrat על LiveJournal, לפרסם 13,389, aka HonoreDB על LessWrong) (יפורסם באישור)

האמלט:

קרוא, לנטוש המתיחה המוזרה הזו, אשר עושה שימוש אבזרי של העיוורון של הצעירים, והלב הטוב של החבר הטוב שלי הורציו. או אחר, אם יען אשר שם אמיתי בצורה below'd זה, תגיד לי:

מה הציור לא אני מציג לך המלט המלך, כאשר בן שש נדיר מתוך הקלע שלי?

רוח:

שזו הייתה בלבוש Unicorn כל בדואר.

האמלט:

מה.

רוח:

סמן לי.

האמלט:

אבא, אני אעשה זאת.

רוח:

השעה שלי באה כמעט,
כשאני כדי גופריתי סוחפים הלהבות
חייב לשלם את עצמי.

האמלט:

הנך בייסורים?

רוח:

Ay, כמו כל שמתים unshriven.

האמלט:

כמו כל דיין זה מה שלימדו אותי.
עם זאת עשיתי גחמה כזו דמות חולה מתאימה אלוהים האדיר.
לכל הסובלים unlook'd למותם, ללא השגחה על ידי הכמרים הנבחרים של אלוהים,
אז כדי להיות punish'd עבור ההזמנה-החולה של העולם ...

רוח:

שהיה זה לא העולם כי הרג אותי, ולא תאונה מכל סוג שהוא.

האמלט:

מה?

רוח:

אם אתה עשית את המעשה אי פעם אהבתי האבא היקר עמך,
נקמת הרצח הנתעב והכי הטבעי שלו.

האמלט:

אוי אלוהים.

רוח:

הזמן שלי גדל אי פעם קצרה. התיאותי לשמוע את הסיפור?

האמלט:

לא.

רוח:

מה?

האמלט:

האהבה שלי בשבילך אין קוראים לי לנקום את מותך, אבל פשעים יותר שמעתי אמר הלילה הזה. אם כל הנרצחים ללכת לגיהנום, ואחרים, כמו גם, מי היה confess'd היה להם את הזמן, אם אנשים, באיזון, טוב, לסבול זוועתי בידי אלוהים, אז אני קורא תיגר על תוכניתו של אלוהים.

Ghost הטוב, כמי שוכנים מעבר לצעיף, אתה יודע דברים שאנחנו בני התמותה להרות נדיר. תגיד לי: האם יש כמה philter או התקן, טבע מחוץ קן אבל לא מחוץ האמצעים שלה, שבאמצעותו המוות עצמו ניתן escap'd?

רוח:

אתה מבקש להתחמק לעזאזל?

האמלט:

אני מבקש להכחיש לעזאזל לכולם! מדי שמים, כי אני חושד העדן של אלוהים הכועס שלנו יכול להיות דבר פעוט, ליד גן עדן אני אעשה של כדור הארץ, כשאני המלך אלמוות שלה.

רוח :

לא אכפת לי על הדברים האלה. מוות לעזאזל stripp'd משם כל הרצונות שלי, להציל לנקמה על הרוצח שלי.

האמלט:

שדך לא יקם, שמור כי אתה נשבע: טופס I להרוג רוצח נפשך, כך התיאותי הרשה לי את האמצעים ובכך אני עלול להרוג מוות.

הוא שהרג שיצטרף אותך הבור, ואז זהו זה. אין עוד נפיחות הדרגות של הגיהנום אני מרשה.

רוח:

בוצע. כשאח שלי שנרצח, הוא שמזג את הרעל באוזניים,
לאחר מכן אני שופך בשלך האמת היקרה:
הביצוע של האבן החכמה. במכה זו, אתה may'st להשיג
philter כדי לעבד חיסוני אדם למוות, ועוד להתמיר
ממתכת פשוטה לזהב, כדי לממן את מתן philter זה לכל האנושות.

האמלט:

באמת אין שום דבר מעבר לחלום של פילוסופיה.
לְחִכּוֹת.
האיש שאותו אני חייב להרוג-שלי דודו המלך?

רוח:

Ay, כי גילוי עריות, חיה למהול כי,
עם כישוף של השנינות שלו, עם gifts- הבוגדנית

האמלט:

ואכן, יש לו מתנות כאלה אני קרוב לייאוש,
בהריגתו ובכל זאת מצליחה בסאו.
'אריג להיות קרב מדהים על סכומים מדהימים.
האסט ייעוץ אתה?

זין עורב. Ghost יציאה.

(HonoreDB החברה הרחיבה את זה ספר אלקטרוני שלם)
(זכאי A_ סביר שגויים לגן עדן: הטרגדיה של הנסיך המלט ואת Stone_ החכמים)
(זמין עבור \$ 3 ב com makefoil dot)
(כן באמת)

מובי דיק והשיטה הרציונלית

(כפי שתיאר זאת Eneasz על LessWrong)

"נִקְמָה?" אמר האיש בעל הרגל התותבת. " בלוויתן? לא, החלטתי פשוט להמשיך בחיי."

אליס בארץ שבה הדברים משוגעים אף יותר מכאן

(כפי שנכתב לראשונה על ידי braindoll בביקורתם פרק זה, עם כמה עריכות נוספות)

אליס יושבה ליד אחותה על שפת הנחל, קוראת ספר. היו לה כמה חברים שהיו מבוגרים ממנה, ואם רק בקשה יפה, הם לעתים קרובות היו שמחים להשאיל לה ספרים בהם היו קצת פחות תמונות ושיחות ממה שמתאים לילדה בגילה.

לעתים קרובות ימים חמים גרמו לה להרגיש מנומנמת וטיפשה, כך שאליס, מהורהרת, הרטיבה מטפחת והניחה אותה על עורפה. דעתה עוד נדדה (ממש כאילו הייתה מין חתלתול קטן שבעליו הרים את עיניו לרגע), והיא בדיוק החליטה כי ההנאה שבקליעת מחרוזת־מרגניות תהיה שווה בסביבות 4/3 מהטרחת לקום ולקטוף אותן, שבכל זאת לא הייתה שווה את העלות האלטרנטיבית שבהנחת הספר בצד, כשלפתע ארנבון לבן עם עיניים ורודות חלף־עבר לידה.

לא היה בזה שום דבר יוצא דופן במיוחד; ואליס, למעשה, לא חשבה את זה לחריג במיוחד, כששמעה את הארנבון אומר לעצמו: "אוי לי, אוי לי, אני נורא מאחר!" רק כשהארנבון ממש הוציא שעון מכיס האפודית שלו והסתכל בו ואז נחפז הלאה, אליס קפאה בצלילות פתאומית, כי מימיה עוד לא ראתה ארנבון עם כיס־שלאפודית, או עם שעון שאפשר לשלוף משם. "הו מעצבן," אמרה לעצמה (אולם לא בקול; עבר זמן רב מאז שנפטרה מההרגל הזה, היות והוא גרם לאנשים לקחת אותה עוד פחות ברצינות ממה שנהגו). "אם לא זיהיתי מייד עד כמה מסקרן הוא היה מהארנב הממוצע, זה אומר שמשוהו משבש את הסקרנות שלי, וזה מסקרן יותר מכל." אז, בוערת משאלות, היא רצה על פני השדה בעקבותיו, ועוד הספיקה לראות אותו חומק לתוך מחילה ענקית שמתכת למשוכה.

ברוך הבא לעולם האמיתי

(תודה ל־dsummerstay שהזכיר לי לפרסם את זה)

מורפיוס: במשך זמן רב, לא האמנתי. אבל אז ראיתי את השדות במו עיני, התבוננתי בהם מנזילים את המתים כדי שיוכלו להזין בהם את החיים דרך הווריד –

ניאו (בנימוס): סלח לי, בבקשה.

מורפיוס: כן, ניאו?

ניאו: סתמתי את הפה במשך זמן רב ככל שיכולתי, אבל אני מרגיש צורך מסוים לדבר בשלב זה. גוף האדם הוא המקור הכי פחות יעיל של אנרגיה שאתה יכול לדמיין. יעילותה של תחנת כוח בהמרת אנרגיה תרמית לחשמל יורדת ככל שתפעיל את הטורבינות בטמפרטורות נמוכות יותר. אם היה לך כל סוג של מזון שבני אדם יכולים לאכול, זה יהיה יעיל יותר לשרוף אותו בכבשן מאשר להאכיל בו בני אדם. ועכשיו אתה אומר לי שהמזון שלהם הוא הגופות המתות, המוזנות לחיים? לא האם אי פעם שמעתם על חוקי התרמודינמיקה?

מורפיוס: איפה שמעת על חוקי התרמודינמיקה, ניאו?

ניאו: כל מי שעבר שיעור מדעים אחד בתיכון צריך לדעת על חוקי התרמודינמיקה!

מורפיוס: לאן הלכת לתיכון, ניאו?

(הפסקה.)

ניאו: ... במטריקס.

מורפיוס: המכוונות מספרות שקרים אלגנטיים.

(הפסקה.)

ניאו(בקול חלוש): אני יכול לקבל בבקשה ספר פיסיקה אמיתי?

מורפיוס: אין דבר כזה, ניאו. היקום לא פועל על מתמטיקה.